

**Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2011 r. — Scandic Distilleries przeciwko OHIM — Bürgerbräu, August Röhm & Söhne (BÜRGER)****(Sprawa T-460/11)**

(2011/C 331/46)

Język skargi: angielski

**Strony**

Strona skarżąca: Scandic Distilleries SA (Bihor, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat Á. László)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Bürgerbräu, August Röhm & Söhne KG (Bad Reichenhall, Niemcy)

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie R 1962/2010-2 i nakazanie rejestracji zgłoszonego znaku towarowego jako wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich odnośnych towarów i usług;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „BÜRGER ORIGINAL PREMIUM PILS TRADITIONAL BREWED QUALITY REGISTERED TRADEMARK SIEBENBURGEN” dla towarów i usług z klas 32 i 35 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8359663

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Bürgerbräu, August Röhm & Söhne KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy nr 1234061 „Bürgerbräu” dla towarów i usług z klas 21, 32 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne ustalenie Izby Odwoławczej, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

**Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2011 r. — Ellinika Nafpigeia i Hoern Beteiligungs Gesellschaft mit beschränkter Haftung przeciwko Komisji****(Sprawa T-466/11)**

(2011/C 331/47)

Język postępowania: grecki

**Strony**

Strona skarżąca: Ellinika Nafpigeia SA (Hellenic Shipyards, Skaramanka, Grecja) i Hoern Beteiligungs GmbH (Kilonia, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci K. Chrysogonos i A. Mitsis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2010 r. dotyczącej pomocy państwa C 16/2004 (ex NN 29/2004, CP 71/2002 i CP 133/2005) — stanowiącej środek stosowania decyzji z dnia 2 lipca 2008 r. C(2008) 3118 (Dz.U. L 225 z dnia 27 sierpnia 2009 r., s. 104) w sprawie odzyskania pomocy państwa (zwanej dalej: decyzją w sprawie odzyskania pomocy) w brzmieniu uzupełnionym, wyjaśnionym i doprecyzowanym w dokumentach i innych elementach akt;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące;
- tytułem ewentualnym dokonanie wykładni obowiązującej erga omnes, a w szczególności Komisję, decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2010 r. C(2010) 8274 wersja ostateczna w brzmieniu uzupełnionym dokumentami i innymi elementami akt w sposób dokładniej określony w skardze, tak aby była zgodna z: art. 17 decyzji w sprawie odzyskania na której opiera się zaskarżona decyzja; z art. 346 TFUE na podstawie którego została ona wydana; z zasadami pewności i bezpieczeństwa prawa oraz ze swobodą przedsiębiorczości, swobodą świadczenia usług, swobodą prowadzenia działalności gospodarczej i z prawem własności, które to są naruszane przez obecną wykładnię i stosowanie zaskarżonej decyzji przez Komisję i greckie władze.

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

W pierwszym zarzucie skarżące podnoszą, iż Komisja naruszyła art. 17 decyzji w sprawie odzyskania pomocy w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja ma wpływ na działalność wojskową Ellinika Nafpigeia SA (spółki akcyjnej „stocznice greckie”, zwanej dalej „ENAE”) nakazując ENAE zbycie ogółu jej składników majątkowych, które nie są obecnie bezwzględnie niezbędne, lecz są częściowo konieczne lub względnie konieczne lub mogą w przyszłości stać się bezwzględnie konieczne dla działalności wojskowej ENAE.

W drugim zarzucie skarżące twierdzą, że wykładnia zaskarżonej decyzji dokonywana jest w oparciu o błędne stosowanie art. 346 TFUE w ten sposób, iż działalność wojskową ENAE stanowią jedynie bieżące zamówienia greckiej marynarki wojennej a nie każda działalność niehandlowa, taka jak przyszłe zlecenia marynarki wojennej lub greckich albo zagranicznych sił zbrojnych lub każda inna działalność produkcyjna, dostawcza lub naprawcza materiałów obronnych.

W trzecim zarzucie skarżące twierdzą, iż zaskarżona decyzja naruszając zasady pewności i bezpieczeństwa prawa zawiera istotne wątpliwości co do zakresu jej stosowania *ratione personae*, *ratione temporis* i *ratione materiae*, podczas gdy równocześnie zapewnia bardzo szeroki zakres swobodnego uznania organom odpowiedzialnym za jej stosowanie przez co umożliwia wykładnię zgodnie z którą nakłada obowiązki i zakazy nie przewidziane w decyzji w sprawie odzyskania pomocy lub nakłada je na osoby nie będące adresatami obowiązków lub nakłada obowiązki i zakazy niedokładne i nie dające się stosować lub wykraczające poza rozsądny zakres wyznaczony wymogami ochrony praw i podstawowych wolności. Ponadto skarżące uważają, że zaskarżona decyzja, która została wydana z naruszeniem zasad pewności i bezpieczeństwa prawa jest częściowo niemożliwa do zastosowania, ponieważ przewiduje środki, których zastosowanie ze względów prawnych lub praktycznych jest w całości lub częściowo niemożliwe, podczas gdy półroczny termin na jej wykonanie był od początku nie możliwy do zachowania i nierealny.

W czwartym zarzucie skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja nakłada na ENAE i jej akcjonariuszy obowiązki i zakazy w sposób, który narusza ich podstawowe prawa w zakresie swobody przedsiębiorczości, swobody świadczenia usług, swobody prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawo własności częściowo bez istnienia podstawy prawnej oraz w każdym razie wykraczając poza to co konieczne dla celów odzyskania pomocy.

---

**Skarga wniesiona w dniu 5 września 2011 r. — Sepro Europe przeciwko Komisji**

**(Sprawa T-483/11)**

(2011/C 331/48)

Język postępowania: angielski

**Strony**

*Strona skarżąca:* Sepro Europe Ltd (Harrogate, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: C. Mereu i K. Van Maldegem, adwokaci)

*Strona pozwana:* Komisja Europejska

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2011/328/UE <sup>(1)</sup>;
- obciążenie strony pozwanej kosztami oraz

— podjęcie dalszych wymaganych środków prawnych.

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zdaniem skarżącej pozwana dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, ze względu na to, iż naruszyła prawo odwołując się w uzasadnieniu decyzji Komisji 2011/328/UE do rzekomych obaw w zakresie i) narażenia pracowników i ii) narażenia środowiska.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że zdaniem skarżącej pozwana naruszyła prawa do uczciwego procesu oraz prawa do obrony, jak również zasadę dobrej administracji, błędnie uwzględniając rzekomą obawę odnoszącą się do stosunku izomerów, którą uznano po raz pierwszy za zasadniczą kwestię przy ponownym złożeniu wniosku i na bardzo zaawansowanym etapie procedury. Skarżącej nie umożliwiono zatem podniesienia uwag. Ponadto pozwana nie uwzględniła propozycji zmiany przedstawionej przez skarżącą.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji 2011/328/EU ze względu na to, że jest nieproporcjonalna. Nawet gdyby przyjąć, że istnieją obawy, które zasługują na szczególną uwagę, rozważany środek jest nieproporcjonalny w zakresie w jakim odnosi się do kwestii rzekomych obaw narażenia pracowników i narażenia środowiska.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji 2011/328/UE, ze względu na jej niedostateczne uzasadnienie, ponieważ pozwana nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów lub powodów uzasadniających brak zgody na zaproponowaną przez skarżącą zmianę, wywierając w ten sposób wpływ na obliczenie szacowanych poziomów narażenia pracowników, jak również brak zgody na wykorzystanie zaawansowanych technologicznie szklarni.

---

<sup>(1)</sup> Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 1 czerwca 2011 r. dotyczącej niewłączenia flurprimidolu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG (notyfikowanej jako dokument nr C(2011) 3733) (Dz.U. L 153, s. 192)

---

**Skarga wniesiona w dniu 12 września 2011 r. — Akzo Nobel i Akcros Chemicals przeciwko Komisji**

**(Sprawa T-485/11)**

(2011/C 331/49)

Język postępowania: angielski

**Strony**

*Strona skarżąca:* Akzo Nobel NV (Amsterdam, Niderlandy) i Akcros Chemicals Ltd (Warwickshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: C. Swaak i R. Wesseling, adwokaci)

*Strona pozwana:* Komisja Europejska